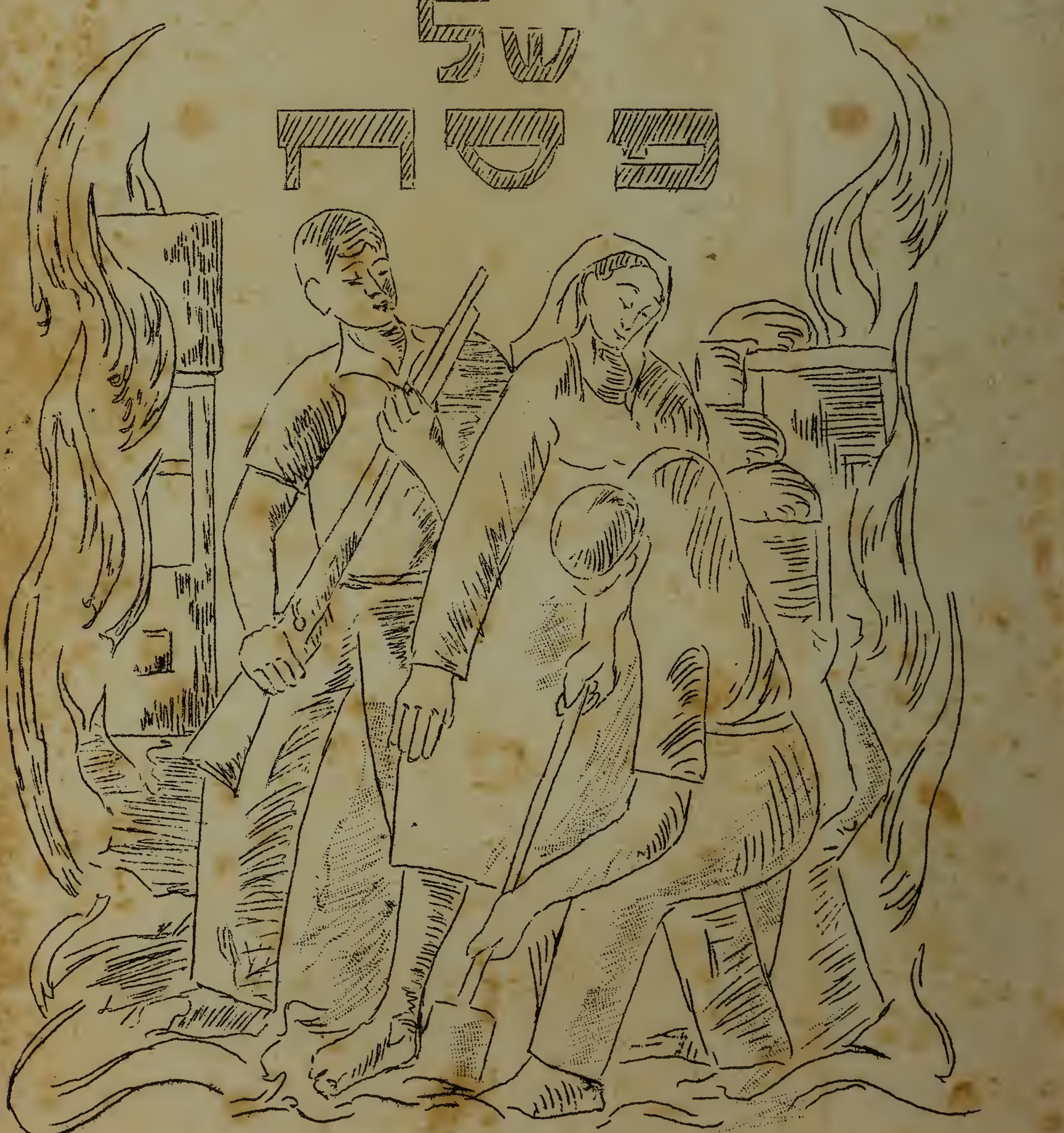
הגדה

של

פסח

נאבה תש״ט

NEGBAH

1959

הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֹאשׁ חֳדָשִׁים,
רִאשׁוֹן הוּא לָכֶם לְכָל חָדְשֵׁי
הַשָּׁנָה, חֹדֶשׁ הָאָבִיב.

וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר
יוֹם לַחֹדֶשׁ - פֶּסַח הוּא, זְמַן
חֵרוּתֵנוּ.
כִּי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה יָצְאוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם.

וְהָיָה הַיּוֹם הַזֶּה לָכֶם לְזִכָּרוֹן
וְחַגּוֹתֶם אוֹתוֹ לְדוֹרוֹתֵיכֶם,
חֻקַּת עוֹלָם תְּחָגֻּהוּ.

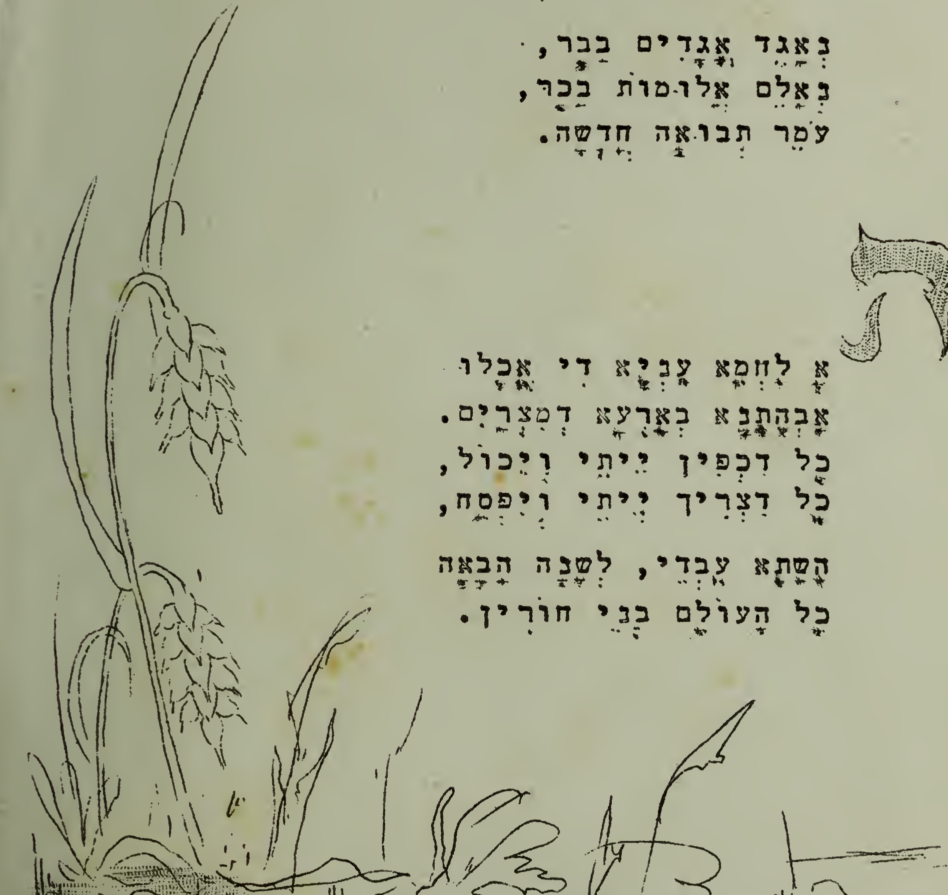
שָׁמוֹר אֶת חַג הָאָבִיב

כִּי תָבוֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם
וּקְצַרְתֶּם אֶת קְצִירָהּ וַהֲבֵאתֶם אֶת עוֹמֶר
רֵאשִׁית קְצִירְכֶם אֶל הַכֹּהֵן.

בְּאֶגֶד אֲגֻדִּים בְּבַר,
בְּאֵלֶם אֲלוּמוֹת בְּכַר,
עֹמֶר תְּבוּאָה חֲדָשָׁה.

הָא לַחְמָא עַנְיָא דִי אֲכָלוּ
אַבְהָתָנָא בְּאַרְעָא דְמִצְרָיִם.
כָּל דִכְפִין יֵיתֵי וְיֵיכוֹל,
כָּל דִצְרִיךְ יֵיתֵי וְיִפְסַח,

הַשַּׁתָּא עַבְדֵי, לְשָׁנָה הַבָּאָה
כָּל הָעוֹלָם בְּנֵי חוֹרִין.

הֵן לֹא חָרַשְׁתִּי, גַּם לֹא זָרַעְתִּי,
לֹא הִתְפַּלַּלְתִּי עַל הַמָּטָר.
וּפֶתַע, רְאֵה בָּא! שְׂדוֹתַי הִצְמִיחוּ
דָּגָן בָּרוּךְ שֶׁמֶשׁ בִּמְקוֹם דַּרְדַּר.

הַאִם הוּא סְפִיחַ תְּבוּאוֹת מִקֶּדֶם,
חִטֵּי חֶדְוָה הֵם קְצוּרִים מֵאָז?
אֲשֶׁר פְּקָדוּנִי בִּימֵי הֶעֳנִי,
בְּקָעוּ עָלוּ בִּי בְּאֹרַח רָז.

שַׂגְשֶׂגְנָה, שְׂגֶינָה שַׁדְמוֹת הַפֶּלֶא,
שַׂגְשֶׂגְנָה שְׂגֶינָה וּגְמֹלְנָה חַיִּים!
אֲנִי זוֹכֶרֶת דִּבְרֵי הַנָּחָם:
תֹּאכְלוּ סָפִיחַ וְאַף סָחִיס.

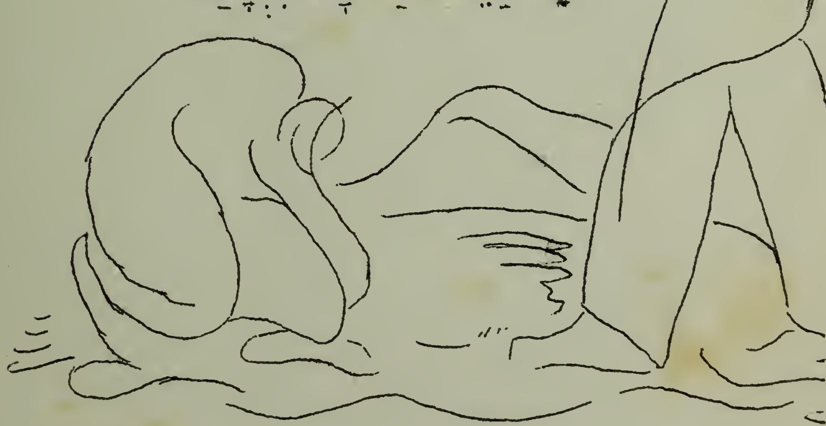
לֹא! לֹא לֶחֶם קְלוֹקֵל, שֶׁלּוֹ גִּדְגֵּן שָׁמַיִם,
לֶחֶם עֶצֶב תֹּאכַל, פְּרִי עֲמַל יָדַיִם.

באר-שבע ועד דן
חג חטה וחג דגן,
שבת תבואה חדשה,
שבת תבואה חדשה.

ל! ברכנו, לחם לשובע תן,
הרבה יבול ארצנו, פריה חוסן!
יוצאי מצרים זנת במן;
הב נא גם לנו ממגד דגן!

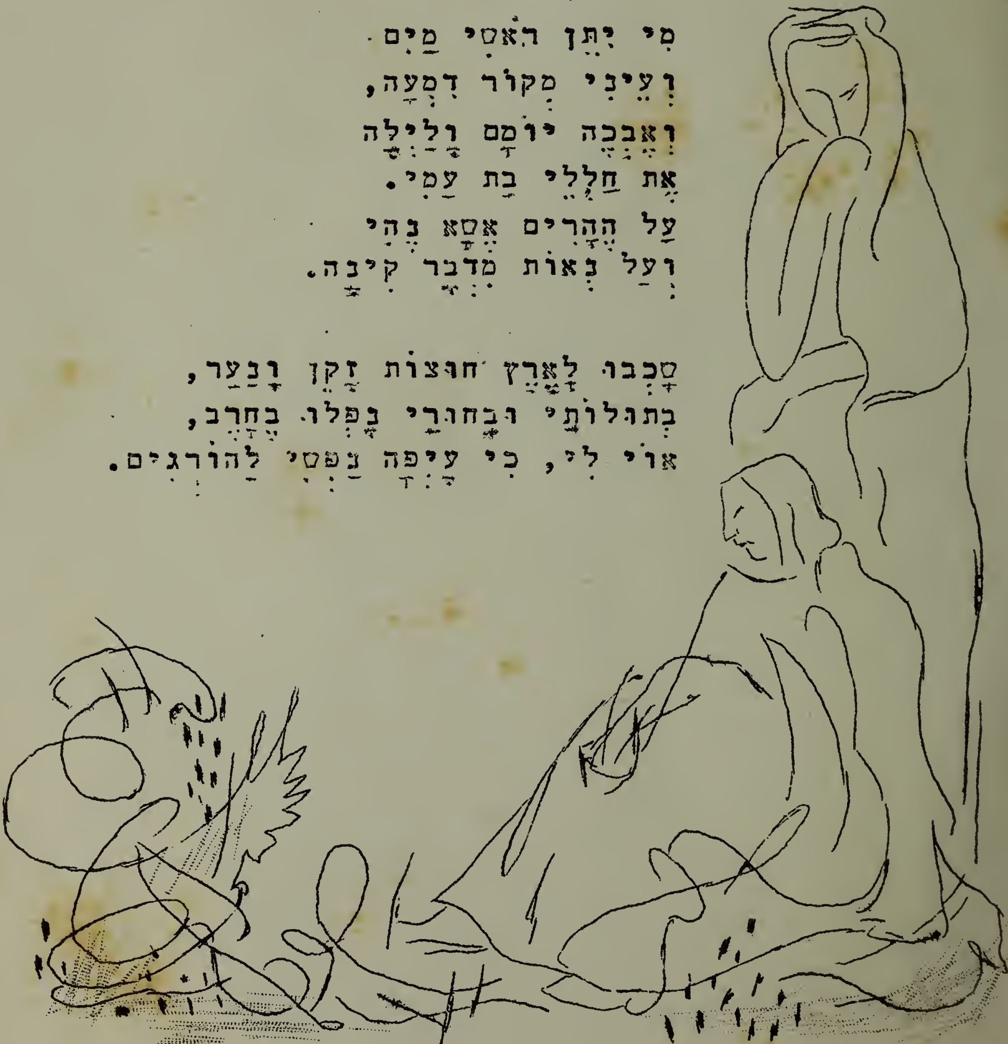
לצמיח זרע, גשם מדה הורד!
יורה, מלקוש יבואו תמיד בעת!
שמרנו מארבה ושרב!
פועל-כפנו אל נא יסתאב!

וָאֶעֱבוֹר עָלַיִךְ וָאֶרְאֵךְ מִתְבּוֹסֶסֶת בְּדָמַיִךְ
וָאֹמַר לָךְ: בְּדָמַיִךְ חֲיִי! וָאֹמַר לָךְ:
בְּדָמַיִךְ חֲיִי!

מִי יִתֵּן רֹאשִׁי מַיִם·
וְעֵינִי מְקוֹר דִּמְעָה,
וְאֶבְכֶּה יוֹמָם וָלַיְלָה
אֵת חַלְלֵי בַת עַמִּי.
עַל הֶהָרִים אֶשָּׂא נֶהִי
וְעַל נְאוֹת מִדְבָּר קִינָה.

שָׁכְבוּ לָאָרֶץ חוּצוֹת זָקֵן וָנַעַר,
בְּתוּלֹתַי וּבַחוּרַי נָפְלוּ בֶחָרֶב,
אוֹי לִי, כִּי עָיְפָה נַפְשִׁי לַהוֹרְגִים.

שֶׁבֶר עַל שֶׁבֶר נִקְרָא:
בָּתֵּינוּ הָיוּ לִשְׂרֵפַת אֵשׁ
וְכָל מַחֲמַדֵּינוּ הָיוּ לְחָרְבָּה.

שִׁחֲתוּ כַּרְמִי, בּוֹסְסוּ אֶת חֶלְקָתִי.

כִּי גָדוֹל כַּיָּם שִׁבְרֵךְ-מִי יִרְפָּא לָךְ.

כִּי אֲפָפוּנִי מִשְׁבְּרֵי מָוֶת,
נַחֲלֵי בְלִיַּעַל יְבַעֲתוּנִי,
חֶבְלֵי שְׁאוֹל סְבָבוּנִי,
קִדְּמוּנִי מוֹקְשֵׁי מָוֶת.

וַיִּתְגָּעַשׁ וַתִּרְעַשׁ אֶרֶץ,
מוֹסְדוֹת הַשָּׁמַיִם יִרְגָּזוּ.

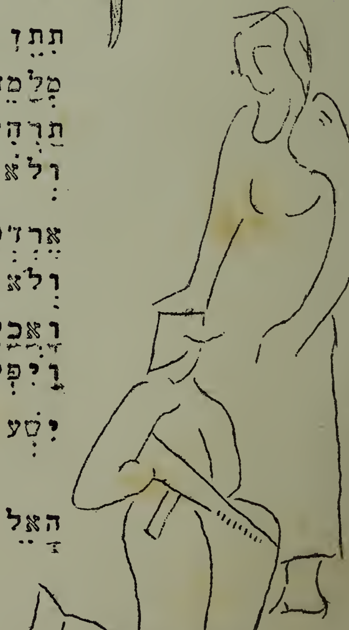
וַיְהִי לְאֵבֶל כִּנּוֹרִי
וְעוּגָבִי לְקוֹל בּוֹכִים.

על ההרים קול בכי נשמע,
כי שודדה הארץ,
קול בת-ציון כי תאבל
ותפרש כפיה.

אבל יחיד עשי לך
והתפלשי באפר.
היתה ציון למעון תנים,
אוי לנו כי שודדנו.

ותתן לי מגן ישעך
מלמד ידי למלחמה,
תרחיב צעדי תחתני
ולא מעדו קרסולי.

ארדפה אויבי ואשמידם
ולא אשוב עד כלותם
ואכלם ואמחצם ולא יקומון
ויפלו תחת רגלי,
ישעו ואין מושיע.

האל הנותן נקמות לי.

אך אוילים סרי צוען חכמי יועצי פרעה
עצה נבערה איך תאמרו אל פרעה בן חכמים
אני, בן מלכי קדם –
אים איפה חכמיך?
נואלו סרי צוען נסאו סרי נוף התעו את
מצרים.
ה' מסך בקרבה רוח עועים והתעו את מצרים
בכל מעסהו כהתעות סכור בקיאו.

כרע בל, קרס נבו; קרסו כרעו יחדיו,
לא יכלו מלט מסא-ונפסם בסבי הלכה.

כי בא יומם עת פקודתם.

וירס יסראל את יורסיו.

ועסיתי ספטים בנא ובאה חרב במצרים
והיתה חלחלה בכוס; כוס ופוט ולוב וכל
הערב אתם בחרב יפולו. ונפלו סומכי
מצרים.
וסמעו גוים קלונך וצוחתך מלאה ארץ,
כי אכלה חרב סביבך.

בַּיּוֹם הַהוּא וְחָרַד וּפָחַד מִצְרַיִם מִפְּנֵי תְּנוּפַת
יַד ה' צְבָאוֹת אֲשֶׁר הוּא מֵנִיף עָלָיו.

כִּי כָרוּ שׁוּחָה לְלָכְדֵנִי וּפַחִים שָׂמוּ לְרַגְלָי.

מַדּוּעַ רָאִיתִי הֵמָּה חַתִּים, נְסֹגִים אָחוֹר
וְגִבּוֹרֵיהֶם יֻכַּתּוּ וּמָנוֹס נָסוּ וְלֹא הִפְנוּ,
מָגוֹר מִסָּבִיב?

מַפֵּץ אַתָּה לִי, כְּלֵי מִלְחָמָה. וְנִפַּצְתִּי בְךָ
גּוֹיִם וְהִשְׁחַתִּי בְךָ מַמְלָכוֹת. וְנִפַּצְתִּי בְךָ
פַּחוֹת וּסְגָנִים.

וַאֲנִי הִנֵּה נְתַתִּיךָ הַיּוֹם, לָעַם הַזֶּה,
לְמִבְצָר וּלְעַמּוּד בַּרְזֶל וּלְחוֹמַת נְחוֹשֶׁת
עַל כָּל הָאָרֶץ, וְנִלְחֲמוּ עָלֶיךָ וְלֹא יוּכְלוּ לָךְ.

זכור את המוני בית ישראל שנכרתו בידי צר
באדמת גלותם ולא זכו לראות בנחמת ישראל.

יזכור עם ישראל את בניו הגבורים, אשר קדשו
את שמו בלחמם ובנפלם בין חומות הגטאות,
ביערות ובשדות נכר.

יזכור עם ישראל את בניו ובנותיו שנספו
בגלים זידונים ובשבילי חתחתים בהעפילם
למולדת.

יזכור עם ישראל את הטובים בבניו, ברי
לב וטהורי חזון, ראשית אוננו בארץ ושארית
נחלתנו מן הגולה, שאחזו בנשק להגן על חיי
ישראל, על עצמאותו וחרותו, והרוו בדמם את
רגבי אדמתנו על הרי ירושלים, משדמות העמק
עד פסגות הגליל.

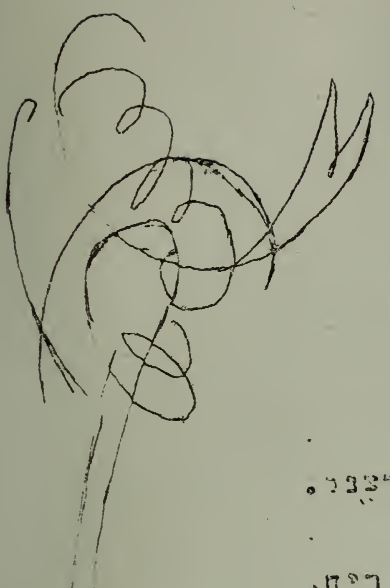
ונזכור אנחנו את האהובים והיקרים,
שנעקרו מבשרנו בהדבקם לאדמה הזאת
ובמותם צוו לנו את חדוש החיים ואת
הגאולה.

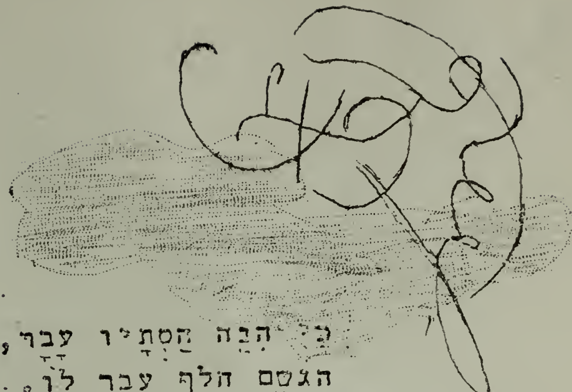
אל ספד, אל בכות
בעת כזאת,
אל הוריד ראש,
עבוד, עבוד!
החורש הרוש,
הזורע זרע,
ברגע רע!
כפליים עמול.
כפליים יצר,
הנטע ועזר
וסקל וגדר
הפלס וסלל
מסלת הדרור
ליום האור.
בנתיב העבות
הולכה הפדות,
וצועק הדם
לעזרת העם:
התנער ופעל,
הגאל וגאל!

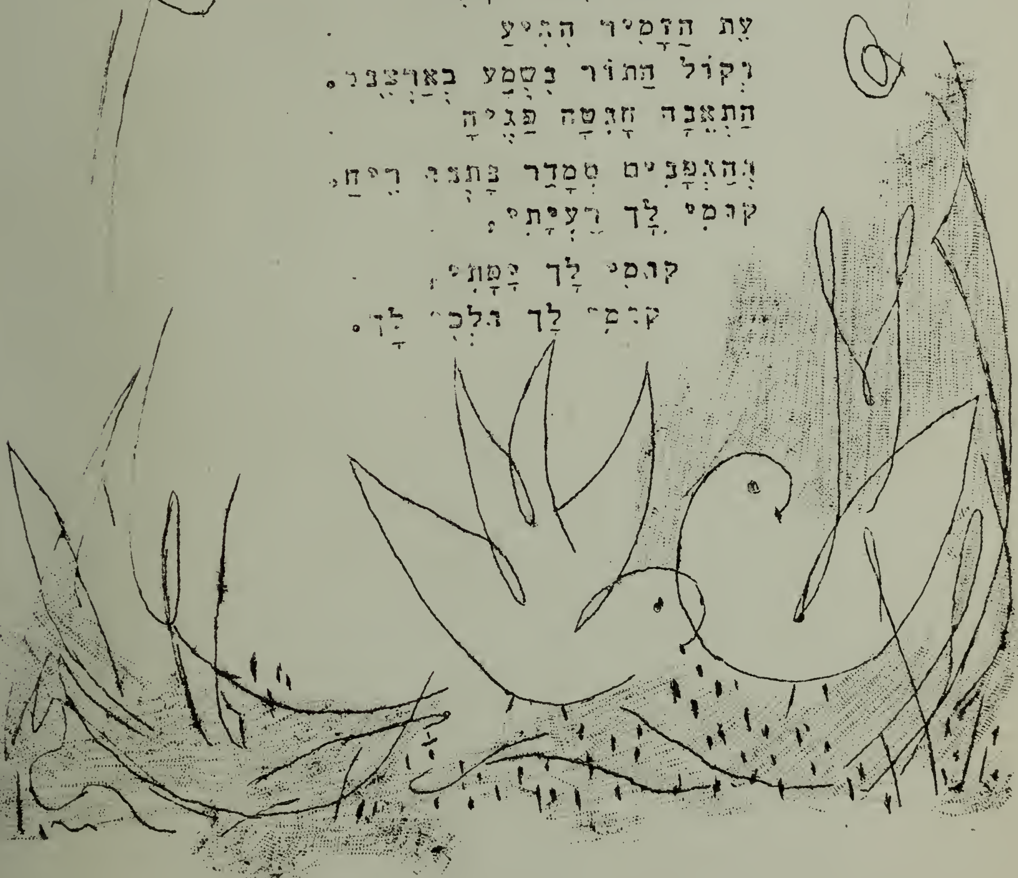

קול ברמה נשמע, נהי בכי תמרורים,
רחל מבכה על בניה, מאנה להנחם.
מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה
כי יש שכר לפעולתך.

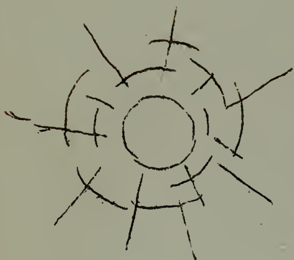

כִּי הִנֵּה הַסְּתָיו עָבָר,
הַגֶּשֶׁם חָלַף עָבַר לוֹ.
הַנִּצָּנִים נִרְאוּ בָאָרֶץ,
עֵת הַזָּמִיר הִגִּיעַ
וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ.
הַתְּאֵנָה חָנְטָה פַגֶּיהָ
וְהַגְּפָנִים סְמָדַר נָתְנוּ רֵיחַ.
קוּמִי לָךְ רַעְיָתִי,
קוּמִי לָךְ יָפָתִי,
קוּמִי לָךְ הִלְכִי לָךְ.

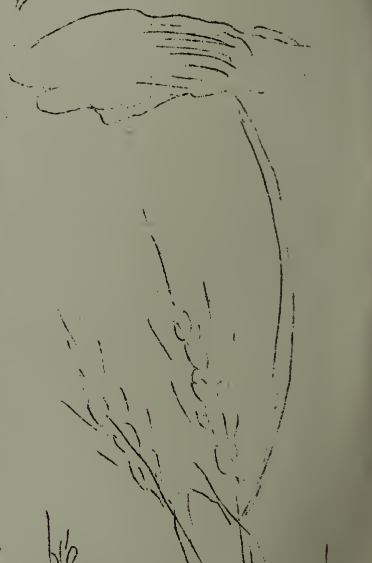

קְרַאת אָבִיב הֵיטִיבוּ רוֹן,
אָדָם וָנִיר, כָּרִים וָצֹאן,
תָּסִיס נִשְׁמַת כָּל חָי.
אֹסֶר זָהָב - יָגִיל, יָשִׁיר,
כִּי בָא, קָרַב מוֹעֵד קָצִיר,
גָּמַל יְבוּל שָׂדַי,
גָּמַל יְבוּל שָׂדַי.

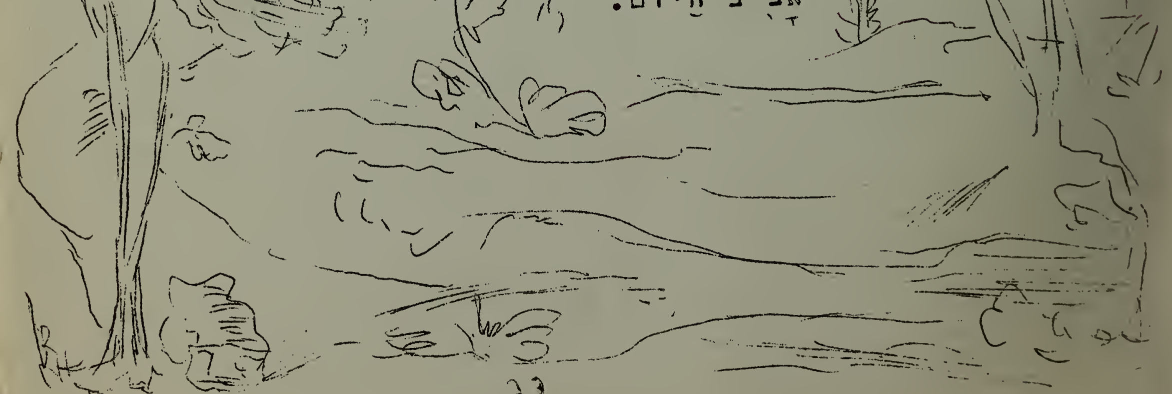

נָה הַגֶּשֶׁם,
הָלַךְ הָלַךְ לוֹ,
עֲנַן רָקִיעַ
חָלַף - הָלַךְ לוֹ.

פְּנֵי אֲדָמָה
בְּאוֹר חַמָּה,
שִׁבֳּלִים זְקוּפוֹת
רָאשֵׁיהֶן בְּקָמָה.
בְּנֵי הָרִים זֶה אֶל זֶה
בְּרָמָה יִשְׂתּוֹרְרוּ.
שָׁלוֹם, שָׁלוֹם,
הֵידָד, הֵידָד,
אָבִיב הַיּוֹם.

ה יָפִית הָאָבִיב,
בַּשָּׂדֶה, בָּאָחוּ, הַצִּיצִים יִפְרְחוּ.
צַהֲלַת חַיִּים סָבִיב;
מַה יָּפִית הָאָבִיב, מַה נָּעַמְתְּ הָאָבִיב.

מַה יָּפִית בּוֹקֶר אוֹר,
כָּל עָנָף, כָּל עֶסֶב, יִסְתַּמְטֵל הַכֶּסֶף,
יִטְּפוּ טַל, יָפִיצוּ מֹר;
מַה יָּפִית בּוֹקֶר אוֹר, מַה נָּעַמְתְּ בּוֹקֶר אוֹ

הנני מוכן ומזומן לספר ביציאת מצרים.
מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר
בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון, שהיו
מסובין בבני-ברק והיו מספרים ביציאת
מצרים כל אותו הלילה עד שבאו תלמידיהם
ואמרו להם: רבותינו, הגיע זמן קריאת
שמע של שחרית.

עבדים היינו עתה בני חורין.

עבדים היינו לפרעה במצרים.
במתי מעט ירדו אבותינו מצרימה. ויהיו
לגוי גדול ועצום. ובני ישראל פרו ורבו
וישרצו וירבו ויעצמו מאד מאד, ותמלא
הארץ אותם.

ויקם מלך חדש על מצרים ויאמר אל-עמו:
הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו.
הבה נתחכמה לו פן ירבה. וישימו עליו
שרי מסים למען ענותו בסבלותם. ויבן
ערי מסכנות לפרעה, את פיתום ואת רעמסס.

ויצו פרעה ביום ההוא את הנוגשים בעם ואת
שוטריו לאמר: לא תוסיפון לתת תבן לעם,
ללבן הלבנים כתמול שלשם. הם ילכו וקוששו
להם תבן. ואת מתכנת הלבנים אשר הם עושים
תמול שלשם תשימו עליהם, לא תגרעו ממנו.
ויפץ העם בכל ארץ מצרים לקושש קש לתבן.

ויאנחו בני ישראל ותעל שועתם מן העבודה.

וימררו את חייהם בעבודה קשה ובכל עבודה בשדה, שהיו בני ישראל עושים מלאכתם בטיט ובלבנים מזריחת השמש עד שקיעתה. בערב באו לבתיהם לנוח, בא מצרי ואומר: צא לקט לי ירק מהגנה, בקע לי עצים, מלא לי חבית מים מהנהר.

זהו שאמר - עבודה קשה ביום ובכל עבודה בשדה - בלילה.

היו ישראל מקוששים את הקש במדבר ורומסים בחומר ובקש. היה הקש נוקב את עקביהם והדם מתבוסס בחומר. והיו המצרים מחנקים את ישראל בקירות בתים לבנין והיו צועקים מתוך הבנין.

והיו בנות ישראל נוטלות בניהן וטומנות אותם במחלות, וכיון שמרגישים בהם המצרים, באים להרגם ונעשה להם נס ונבלעים בקרקע. ומביאים המצרים שורים וחורשים על גבם, ולאחר שהולכים - היו מבצבצים והולכים כעשב השדה, וכיון שמתגדלים-באים עדרים לבתיהם.

ובכל אשר יענו אותם כן ירבה וכן יפרוץ

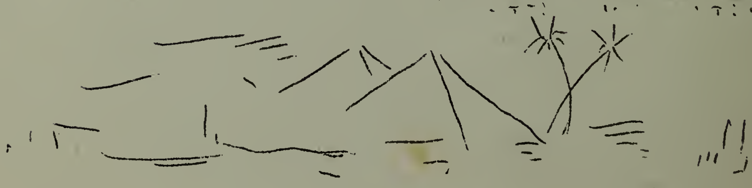
ומה שטה תבה קטנה
על היאור הזה,
וביאור משה קטן
ילד יפה ורך.

הס, הגלים הסובבים,
משה קטן שם,
לא יטבע, חיה יחיה
משה זה הקט.

ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלותם. ויבקש פרעה להרוג את משה, ויברח משה וישב בארץ מדין. ויהי רועה צאן יתרו וינהג את הצאן אחר המדבר. וירא והנה הסנה בוער באש והסנה איננו אוכל. ויאמר משה: אסורה נא ואראה את המראה הגדול הזה, מדוע לא יבער הסנה? ויקרא אליו אלהים מתוך הסנה ויאמר: משה משה! ראה ראיתי את עני עמי אשר במצרים ואת צעקתם שמעתי. ועתה לכה ואשלחך אל פרעה והעלית את עמי בני ישראל ממצרים אל ארץ הכנעני.

שלא אחד בלבד עמד עלינו לכלותנו, אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותנו.

זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים.

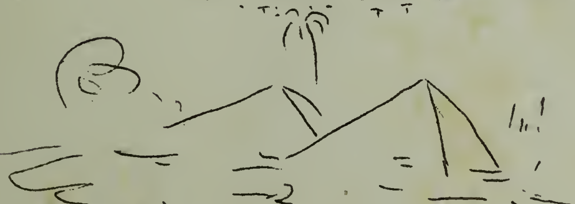
יֹאמְרוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן - שַׁ לַּ ח אֶ ת עַ מִּ י!

וַיְהִי בְּשַׁלַּח פַּרְעֹה אֶת הָעָם וְלֹא נָחָם דֶּרֶךְ
אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים, כִּי קָרוֹב הוּא, כִּי אָמַר: פֶּן
יִנָּחֵם הָעָם בִּרְאֹתָם מִלְחָמָה. וְשָׁבוּ מִצְרָיְמָה.
וַיַּסֵּב אֶת הָעָם דֶּרֶךְ הַמִּדְבָּר, יַם סוּף.
וַיָּבֹאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם, וַיַּעַבְרוּ
בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיַּבָּשָׁה. וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם וַיָּבֹאוּ
אַחֲרֵיהֶם כֹּל סוּס פַּרְעֹה, רִכְבּוֹ וּפָרָשָׁיו
אֶל תּוֹךְ הַיָּם - וַיָּשָׁב הַיָּם לִפְנוֹת בֹּקֶר
לְאֵיתָנוֹ וּמִצְרַיִם נָסִים לִקְרָאתוֹ. וַיָּשׁוּבוּ
הַמַּיִם וַיְכַסּוּ אֶת הָרֶכֶב וְאֶת הַפָּרָשִׁים לְכֹל
חֵיל פַּרְעֹה הַבָּאִים אַחֲרֵיהֶם בַּיָּם, לֹא
נִשְׁאַר בָּהֶם עַד אֶחָד.

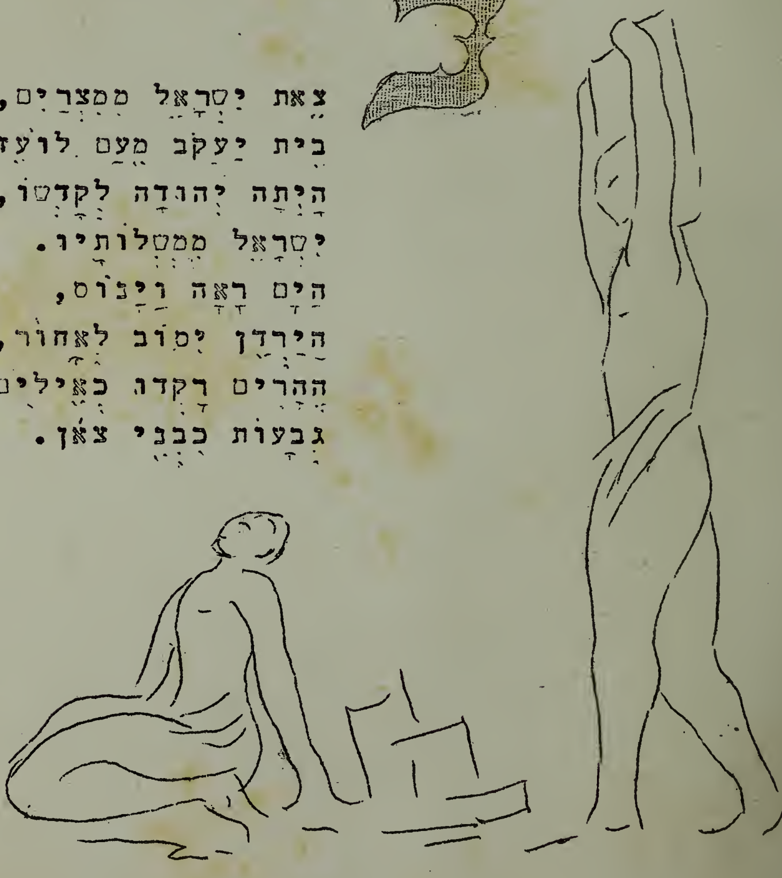
מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ, מִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ.

בְּכָל דּוֹר וָדוֹר חַיָּב אָדָם לִרְאוֹת אֶת עַצְמוֹ
כְּאִלּוּ הוּא יָצָא מִמִּצְרָיִם.

וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים
ותקח מרים הנביאה את התף בידה
ותצאנה כל הנשים אחריה בתופים
ובמחולות ותען להם מרים: אמר אויב
ארדוף, אשיג, אחלק שלל, אריק חרבי,
תורישמו ידי, צללו כעופרת במים אדירים.

בצאת ישראל ממצרים,
בית יעקב מעם לועז,
היתה יהודה לקדשו,
ישראל ממשלותיו.
הים ראה וינוס,
הירדן יסוב לאחור,
ההרים רקדו כאילים,
גבעות כבני צאן.

פוך חמתך אל הגויים אסר
לא ידעוך ועל ממלכות
אסר בסמך לא קראו. כי אכל
את יעקב ואת נוהו הסמו.
ספך עליהם זעמך וחרון אפך
יסיגם.

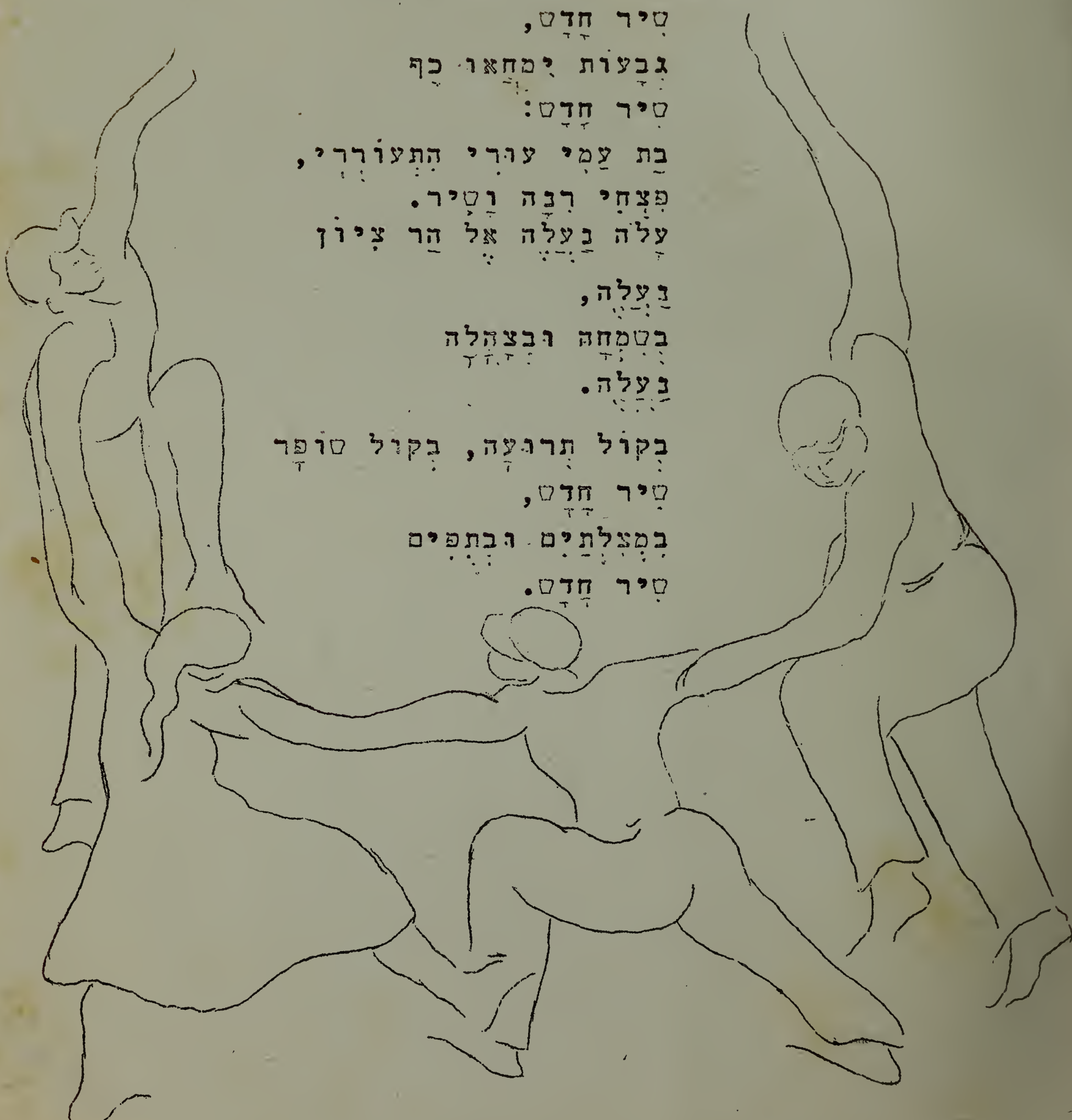
סחת פרסו - בה נפלו,
ברסת טמנו - נלכדה רגלם,
מצאת ידך לכל אויביך,
אסר אמרו: בחרבם ירסו ארץ.
מלאת פניהם קלון
הגעת לארץ קרנותם,
לא חסכת ממות נפסם
וחיתם לסאול הגעת,
נבלתם כסוחה היתה,
בקרב חוצות הוסלכה.,
ספו, תמו מפניך.

על ההרים. שאו קולכם
שיר חדש,
גבעות ימחאו כף
שיר חדש:
בת עמי עורי התעוררי,
פצחי רנה ושיר.
עלה נעלה אל הר ציון

נעלה,
בשמחה ובצהלה
נעלה.

בקול תרועה, בקול שופר
שיר חדש,
במצלתים ובתפים
שיר חדש.

אַל תִּירָא
כִּי גְאַלְתִּיךָ,
כִּי תַעֲבוֹר בַּמַּיִם – אִתְּךָ אָנִי,
וּבַנְּהָרוֹת לֹא יִשְׁטְפוּךָ,
כִּי תֵלֵךְ בְּמוֹ אֵשׁ לֹא תִכָּוֶה,
וְלֶהָבָה לֹא תִבְעַר בָּךְ.

אַל תִּירָא
כִּי אִתְּךָ אָנִי.
מִמִּזְרָח אָבִיא זַרְעֶךָ
וּמִמַּעֲרָב אֲקַבְּצֶךָּ,
אֹמַר לַצָּפוֹן תֵּנִי
וּלְתֵימָן אַל תִּכְלָאִי,
הָבִיאִי בָנַי מֵרָחוֹק
ובנותי מקצה הארץ.

אתם הָרֵי יִשְׂרָאֵל עַנְפְּכֶם תִּתֵּנוּ וּפֶרְיְכֶם
תִּשְׂאוּ לְעַמִּי יִשְׂרָאֵל כִּי קֵרְבוּ לָבוֹא.
כִּי הִנְנִי אֲלֵיכֶם וּפָנִיתִי אֲלֵיכֶם
וְנֶעֱבַדְתֶּם וְנִזְרַעְתֶּם וְהִרְבֵּיתִי עֲלֵיכֶם
אָדָם, כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל כֻּלֹּה וְנוֹשְׁבוּ
הֶעָרִים וְהֶחֳרָבוֹת תִּבָּנֶינָה.

בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים,
אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה.
אז יאמרו בגוים הגדיל ה' לעשות עם
אלה. הגדיל ה' לעשות עמנו היינו שמחים.

שבה שמלך המשיח נגלה בה, כל מלכי אומות
העולם מתגרים זה בזה. וכל אומות העולם
מתרעשות ומתבהלות ונופלות על פניהן
ואוחזים אותן צירים כצירי יולדה.
וישראל מתרעשים ומתבהלים ואומרים:
להיכן נלך ולהיכן נבוא? - אומר להם:
בני אל תיראו. כל מה שעשיתי-לא עשיתי
אלא בשבילכם - מפני מה אתם מתייראים?
אל תיראו, הגיע זמן גאולתכם.

הִנֵּה יָמִים בָּאִים
וְנִגַּשׁ חוֹרֵשׁ בַּקּוֹצֵר
וְדוֹרֵךְ עֲנָבִים בְּמוֹשֵׁךְ הַזָּרַע.
וְהִטִּיפוּ הֶהָרִים עָסִיס
וְכָל הַגְּבָעוֹת תִּתְמוֹגַגְנָה.
וְשַׁבְתִּי אֶת שְׁבוּת עַמִּי יִשְׂרָאֵל
וּבָנוּ עָרִים נְשַׁמּוֹת וְיָשָׁבוּ,
וְנָטְעוּ כְרָמִים וְשָׁתוּ אֶת יֵינָם
וְעָשׂוּ גַנּוֹת וְאָכְלוּ אֶת פְּרִיהֶם
וּנְטַעְתִּים עַל אַדְמָתָם
וְלֹא יִנָּתְשׁוּ עוֹד
מֵעַל אַדְמָתָם.

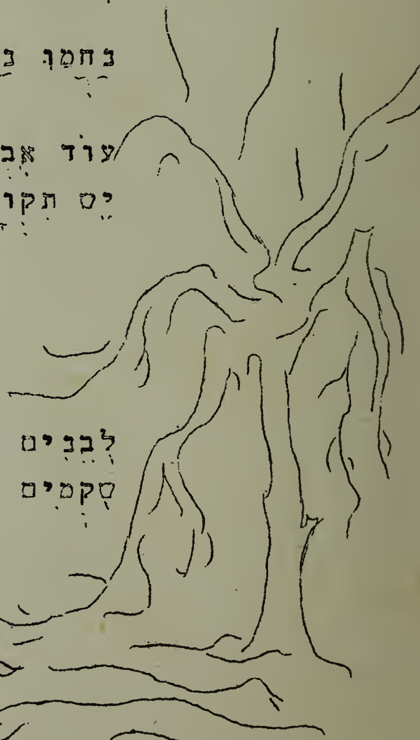

עַל הַר גָּבֹהַ עֲלִי לָךְ מְבַשֶּׂרֶת צִיּוֹן
הָרִימִי בַכֹּחַ קוֹלֵךְ מְבַשֶּׂרֶת יְרוּשָׁלָיִם.

הָרִימִי, אַל תִּירָאִי.

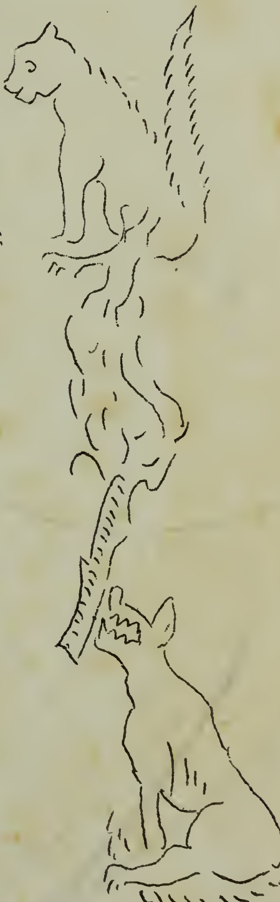
נַחֲמוּ נַחֲמוּ עַמִּי.

עוֹד אֶבְנֵךְ וְנִבְנֵית בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל.
יֵשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרִיתֵךְ.

לְבֵנִים נָפָלוּ - וְגָזִית נִבְנֶה
שִׁקְמִים גֻּדָּעוּ - וַאֲרָזִים נַחֲלִיף.

חד גדיא

דזבין אבא בתרי זוזי

ואתא שונרא ואכל לגדיא

ואתא כלבא ונשך לשונרא

ואתא חוטרא והכה לכלבא

ואתא נורא ושרף לחוטרא

ואתא מיא וכבה לנורא

ואתא תורא ושתה למיא

ואתא שוחט ושחט לתורא

ואתא מלאך-המות ושחט לשוחט

חסל

סִדּוּר פֶּסַח כְּהִלְכָתוֹ,
כְּכָל מִשְׁפָּטוֹ וְחֻקָּתוֹ.
כַּאֲשֶׁר זָכִינוּ לְסַדֵּר אוֹתוֹ,
כֵּן נִזְכֶּה לַעֲשׂוֹתוֹ.
זָךְ שׁוֹכֵן מְעוֹנָה,
קוֹמֵם קְהַל עֲדַת מִי מָנָה.
בְּקָרוֹב נַהֵל נִטְעֵי כַנָּה,
פְּדוּיִם לְצִיּוֹן בְּרִנָּה.